

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΝΝΗ ΚΑΛΤΣΙΔΟΥ
Α-ΠΟΛ(Ε)ΙΣ ΣΙ(3)ΝΟΥ-Α

12.9.2017 | 29.10.2017

Μανόλη Ανδρόνικου 6, 540 13, Θεσσαλονίκη
Τ. 2313 310201 E.amth@culture.gr
www.amth.gr

ARCHAEOLOGICAL MUSEUM OF THESSALONIKI

ANNI KALTSIDOU
Α-ΠΟΛ(Ε)ΙΣ

12.9.2017 | 29.10.2017

6 Manoli Andronikou str. 540 13, Thessaloniki, Greece

T. +30 2313 310201 E.amth@culture.gr

www.amth.gr

Ικέτες ή για μιν Ιθάκη

Πλεύσαμε σε θάλασσες βαθιές και μαύρες
κρύες ή θερμές, κατά τα ρεύματα,
αναζητώντας ο καθένας μας
απεγνωσμένα μιν Ιθάκη.

Δεν περιμέναμε ο δρόμος, ο τρικυμισμένος,
νά 'ναι γεμάτος περιπέτειες και γνώσεις
παρά νά 'ναι ανεμπόδιστος, ευχόμεσταν,
και χωρίς τα ανυπέβλητα μηροστά μας.
Η σκέψη μας παρέμενε διαυγής,
κρυστάλλινα καθαρή, θα 'λεγες,
μα ο Ποσειδώνας θύμωσε
και οι Κύκλωπες πίσω μας, ανελέητοι,
κατέπνιξαν τα όνειρά μας.

Κρατήσαμε την ψυχή μας αλώβητη,
"και μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν"
πολλές φορές ψελλίσαμε
με τα κύματα παλεύοντας.
Αφιλόξενα τα λιμάνια στο διάβα μας
και τα ηρωικά τα καλοκαιρινά
το πεσί μας, χωρίς συμπόνια, το 'καιγαν.
Προσευχόμεσταν στον ίδιο θεό, αυτόν της Τύχης,
κι ας μας απαρνήθηκαν οι άλλοι θεοί, οι Σπουδαίοι.
Αποτακτήκαμε του Σατανά, αλλά μας γαγίδεψε
σε δρόμους στείρους οδηγώντας μας.

Στο ίδιο σαπιοκάραβο, στη βάρκα τη σακατεμένη
γέροι, νέοι, παιδιά και γυναίκες
ταπεινωμένοι, διωγμένοι, πένητες.
Δεν γίναμε καλύτεροι απ' τον δρόμο.
Τη γνώση δε διαλέξαμε μέσα απ' την περιπέτεια,
δεν ήταν πεθυμιά μας να εγκαταλείψουμε
τα χώματά μας, τ' άγια, τα δικά μας
και να βρεθούμε σε πόλεις ά-πολεις,
σε γαίες ξένες, μακρινές κι ανοίκειες,
ικέτες πάναγνοι, με τα χέρια υψωμένα στο κενό.

Δεν θέλαμε τις Ιθάκες και τους δρόμους τους,
μας αρκούσε η μικρή, η δική μας, η φτωχή, η πατρίδα.
Μόνη κερδισμένη σοφία της διαδρομής του σπαραγμού,
η μετάνοια για τη φυγή.

Δεν άξιζε τόση οίμωγή για μιν άλλην Ιθάκη.

Κι όπου φθάσαμε, τυφλοί, όλα λευκά, μοναχικά, άγνωστα.
Βυθιστήκαμε στο σκοτάδι κι αναδυθήκαμε
στη λευκότητα της Προσοδοκίας και της Ελπίδας.

Εκλιπαρούμε λίγοι ξένοι, το έλεος των πολλών,
προσμένοντας νέα αρχή,
μετά την πικρή πορεία του ξεριζωμού.
Τη νέα Ιθάκη, ίσως την ξαναβρούμε.

Με αγάπη. Μόνο.

Πολυξένη Αδάμ Βελένη

Αρχαιολόγος - Θεατρολόγος

Διευθύντρια του Αρχαιολογικού Μουσείου Θεσσαλονίκης

Supplicants or for an Ithaca

We sailed in deep and dark seas,
cold or warm, with the currents,
everyone searching desperately for an Ithaca.

We hadn't expected the stormy sea journey
to be full of adventure and knowledge.
We had wished for an unhindered one,
without insurmountable obstacles ahead.
Our thoughts remained pellucid,
crystal clear, you could say,
but Neptune turned furious
and the Cyclops behind us, merciless,
suppressed our dreams.

We kept our soul unscathed,
"and lead us not into temptation"
often we mumbled
while fighting the waves.
Inhospitable ports in our path
and hot, summer mornings
burnt our skin, without compassion.

We prayed to the same god, the one of Fortune,
as the other gods, the Great ones failed us.
We renounced the Satan, but he trapped us
leading us to barren streets.

On the same old boat, the ruined one,
old men, young people, children and women,
humiliated, persecuted, paupers.
We didn't become better during our journey.
We didn't pick knowledge through adventure,
it was not our desire to abandon
our sacred soils, our soils
and find ourselves in cities non-cities,
in lands foreign, distant and unfamiliar,
supplicants immaculate, with hands raised in a vacuum.
We did not wished for Ithacas and their streets,
sufficed our small, poor, homeland.
Only earned wisdom of the path of grief,
repentance for fleeing.
It was not worth so much woe for another Ithaca.

And where we arrived, blind, all white, desolate, unknown.
We plunged into darkness and emerged
to the whiteness of Expectation and Hope.
we implore, we, a few foreigners, the mercy of the many,
expecting a new beginning,
after our bitter course of uprooting

The new Ithaca, perhaps we may find again.

With love. Only.

Polyxeni Adam Veleni

Archaeologist-Theatrologist

Director of the Archaeological Museum of Thessaloniki

A-ΠΟΛ(ε)ΙΣ: μια ανασκαφή εκ των έσω

Στο πλαίσιο του ετήσιου εορτασμού «Ευρωπαϊκές Ημέρες Πολιτιστικής Κληρονομιάς» (22-24 Σεπτεμβρίου 2017), το Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης (ΑΜΘ) φιλοξενεί, από τις 12 Σεπτεμβρίου έως τις 29 Οκτωβρίου 2017, στην αίθουσα περιοδικών εκθέσεων «Ιουλία Βοκοτοπούλου», την εγκατάσταση A-ΠΟΛ(ε)ΙΣ της εικαστικού Άννης Καλτσίδου.

Καθώς το χρονικό διάστημα της έκθεσης ξεπερνά κατά πολύ την τριήμερη διάρκεια του ευρωπαϊκού αυτού εορτασμού, θα μπορούσε κανείς εύλογα να σκεφτεί ότι οι «Ευρωπαϊκές Ημέρες Πολιτιστικής Κληρονομιάς» (ΕΗΠΚ) ήταν απλώς η αφορμή για τη φιλοξενία του έργου της εικαστικού από ένα μουσείο όπως το Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, που υποστηρίζει σταθερά τη συνύπαρξη αρχαιοτήτων και έργων σύγχρονης τέχνης. Πέραν του ότι οι εικαστικές παρεμβάσεις αποτελούν έναν από τους τρόπους που προβλέπονται από τον ευρωπαϊκό αυτό θεσμό προκειμένου να βελτιωθεί η πρόσβαση των πολιτών στα έργα της υλικής και άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς, η εγκατάσταση της Άννης Καλτσίδου συνδιαλέγεται δημιουργικά με το θέμα των ΕΗΠΚ, όπως έχει οριστεί για τη διετία 2017-18: ΠΟΛ(ε)ΙΣ, δηλαδή η πόλις της αρχαιότητας και οι πόλεις της σημερινής εποχής. Παρόσο, ο τίτλος του έργου της Καλτσίδου, με την τοποθέτηση του «Α-» («α» στερητικού) στο θέμα των ΕΗΠΚ, μοιάζει να αποστραφεί από τις έννοιες τη σημασία τους. Είναι, όμως, έτσι; Ή, μήπως, η εικαστικός αντί να αφαιρεί προσθέτει αναδεικνύοντας την πολυπλοκότητα που συνιστά αυτό το κοινωνικό, οικονομικό και αρχιτεκτονικό μόρφωμα που ήταν και είναι η πόλη;

A-ΠΟΛ(ε)ΙΣ: an excavation from the inside

In the context of the annual event 'European Heritage Days' (22-24 September 2017), the Archaeological Museum of Thessaloniki (AMTh) hosts, from September 12 to October 29, 2017, in the temporary exhibition hall "Ioulia Vokatopoulou" the installation A-ΠΟΛ(ε)ΙΣ (non-city/cities) by the visual artist Anni Kaltsidou.

As the exhibition exceeds the three-days duration of this European celebration, one could reasonably think that "European Heritage Days" (EHD) have been merely the occasion for the Archaeological Museum of Thessaloniki to host this installation, a museum that consistently supports the coexistence of antiquities and works of contemporary art. Apart from the fact that visual art interventions are one of the means suggested by EHD in order to improve citizens' access to tangible and intangible cultural heritage, the installation of Anni Kaltsidou creatively interacts with the EHD theme as defined for the two-year period 2017-18: POL(e)IS (=CITY/CITIES), i.e. the city of antiquity (polis) and the cities (poleis) of today. Kaltsidou, however, has added the "A-" (=non) to the EHD theme to indite the title of her artwork, and seems to detract from the meaning of the theme. But is it so? Or, does the artist, instead of removing it, add meaning to the complexity of this social, economic and architectural structure that the city was in the past and still is in the present?

Η εγκατάσταση Α-ΠΟΛ(ε)ΙΣ είναι μία επιδαπέδια σύνθεση διαστάσεων 5Χ5μ., η οποία αποτελείται από λευκά μαρμαρίνα βότσαλα και πήλινα εκμαγεία χεριών διαφόρων μεγεθών, ανάλογων με το φύλο, την ηλικία και τη μεταξύ τους σχέση: είναι χέρια, όπως λέει η ίδια η εικαστικός, πατεράδων, μανάδων, παιδιών. Για την τοποθέτηση του έργου η Καλτσίδου εργάστηκε με τη βοήθεια συνεργατών της επί μέρες στο μουσείο - μία εργασία επίπονη, σχεδόν τελετουργική: οι πέτρες, διαφόρων μεγεθών, στρώθηκαν αργά με μια στοχαστική κατανομή του βάρους. Ανάμεσά τους τοποθετήθηκαν τα χέρια ανά τρία ζεύγη - κάθε φορά και μία οικογένεια. Τα χέρια μοιάζουν να αγωνίζονται να βρουν διέξοδο μέσα από τον λιθωσωρό χειρονομώντας ικετευτικά, προστατευτικά, τρυφερά, φοβισμένα, δυναμικά. Κατά τόπους απουσιάζουν τα χέρια και φαίνονται μόνο μικρές περιοχές με πέτρες.

Το έργο είναι κατάλευκο - ή, μήπως όχι; Πόσο λευκό είναι το λευκό όταν η τραχιά επιφάνεια του λιθωσωρού και τα χέρια με τις ποικίλες χειρονομίες τους παράγουν πολλά επίπεδα σκιάς; Και πόσο βάρος έχει το σύνολο του έργου με τις χιλιάδες πέτρες και τα δεκάδες χέρια, όταν συνοδεύεται από ένα άυλο ηχητικό «κείμενο»; Σε αυτό παρατηρείται η ίδια τελετουργική επιμονή της εικαστικού στην καταγραφή ήχων και θορύβων της Θεσσαλονίκης, κοινών σχεδόν σε κάθε πόλη: φρεναρίσματα και κορναρίσματα, συνθήματα και φωνές από διαδηλώσεις, καμπάνες και ψαλμοί από ναούς διαφόρων θρησκειών, το σήμα του τοπικού ραδιοφώνου, ομιλίες στη διάρκεια τραπεζικών συναλλαγών, κουδούνι και παιδικές φωνές από την αυλή ενός σχολείου, φωνές μικροπωλητών, κουβέντες στη λαϊκή αγορά, μουσικές, τραγούδια, μικρές σιωπές, και, ανάμεσα σε όλα αυτά η θάλασσα, ο παφλασμός των κυμάτων στην προκυμιά σαν επίμονη επιστροφή της μνήμης ονείρων, ταξιδιών, ναυαγίων...

The installation A-ΠΟΛ(ε)ΙΣ is a 5x5m floor-standing composition, consisting of white marble pebbles and clay casts hands in different sizes according to gender, age and the relationship between them: they are hands, as the artist says, of fathers, mothers, children, i.e. hands of families. For the construction of the installation, Kaltsidou worked with the help of her collaborators for days at the museum. It was a laborious, almost ritualistic work: the stones of various sizes were laid out slowly with a stochastic distribution of weight. Among them she placed groups of three pairs of hands - each group representing a family. The hands seem to struggle to find a way out of the heaps of pebbles, gesturing beseechingly, protectively, caringly, frightened and determined. In places there are only small areas with stones and without hands.

The work is totally white in colour-or is not it? How much white is the white colour when the rugged surface of the stones and the hands with their various gestures produce many shadow levels? And how much weight has the whole work with the thousands of stones and dozens of hands when accompanied by an intangible audio "text"? The same ritualistic insistence of the artist is observed on recording the sounds and noises of Thessaloniki - common sounds almost of any other city: brakes and comers, slogans and voices of demonstrations, bells and chants from different religions' temples, the local radio signal, talks during bank transactions, bells and children's voices from school yards, vendors' voices, chatting in flea markets, music, songs, short silences, and, among all these, the sea, the splash of its waves on the quay as a persistent return of the memory of dreams, trips, wrecks...

Η εγκατάσταση της Καλτσίδου, όπως κάθε σημαντικό έργο τέχνης, δεν μας προσκαλεί μόνο να δούμε ή να ακούσουμε, αλλά να σκεφτούμε, να πάμε πέρα από τα πρόδηλα ή τα δεδηλωμένα. Να αναρωτηθούμε ξανά και ξανά για την πόλη: όχι μόνο για τις σύγχρονες πόλεις -αυτονόητος ίσως συνειρμός μια που πρόκειται για ένα σύγχρονο έργο τέχνης- αλλά και για την αρχαία πόλη. Η πόλις της αρχαιότητας και οι πόλεις του σήμερα, η πρώτη παρακαταθήκη, ίνκος, μήτρα των δευτέρων - ήταν και είναι τόποι της συνύπαρξης, της συμμετοχικότητας, της συνέργειας, της συντροφικότητας, της φιλοξενίας. Ταυτόχρονα ήταν και είναι τόποι των συγκρούσεων, των εξαιρέσεων, των αντιθέσεων, της απομόνωσης, της αποξένωσης. Στην πόλη οι αναμετρήσεις είναι σκληρές: αγώνες ανάμεσα στην απόγνωση και την ελπίδα, στον φόβο και την αισιοδοξία, στη μοναξιά και τη συνύπαρξη, ανάμεσα στη λευκότητα και τις σκιές. Πόλις, όπως λέμε Πολι-τική, Πολι-τισμός...

Η Άννη Καλτσίδου συγκαταναύει στις έννοιες του θέματος του εορτασμού -«ΠΟΛ(Ε)ΙΣ»- αλλά ταυτόχρονα δείχνει την πολυσημία των πόλεων ως τόπων αναχώρησης και άφιξης, κατοικίας και εγκατάλειψης, επικοινωνίας και εσωτερικής ερημιάς, όπου κάθε πολίτης είναι και άπολις. Στην πόλη αναμετρώνται υλικότητες: το πάσχον θνητό ανθρώπινο σώμα με το αστικό περιβάλλον γεμάτο με συμπαγείς άκαμπτες κατασκευές. Η καλλιτέχνης, στην πραγματικότητα, δεν θέλει να ξεχάσουμε τον άνθρωπο που είναι, ή κινδυνεύει να γίνει, άπολις. Εμπνεόμενη από τη γεμάτη αγωνία επίκληση του χορού στην τραγωδία Μήδεια του Ευριπίδη «ὦ πατρίς, ὦ δῶματα, μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν», η Καλτσίδου καταθέτει τον δικό της στοχασμό για την προσφυγιά, τη συλλογική δυστυχία που, κατά τη δεύτερη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα, τάρραξε μεταφορικά και

The installation of Kaltsidou invites us, as every important work of art, not only to see or to hear, but to think, to go beyond the obvious or the declared. It invites us to wonder about the city: not only for the cities of our era -perhaps this could be a self-evident association as it is a contemporary artwork- but also for the ancient city. The city/polis of antiquity and the cities/poleis of the modern world -the former is a legacy, a trace, a uterus for the latter- were and are places of coexistence, participation, synergy, companionship, hospitality. At the same time the cities were and are places of conflict, exclusion, contradiction, isolation, alienation. In the city the struggles are tough: struggles between despair and hope, fear and optimism, loneliness and coexistence, between whiteness and shadows. Polis, as we say Politics, City as we say Civilization...

Anni Kaltsidou agrees with the concepts of the celebration - POL(e)IS (=CITY/CITIES) - but at the same time she shows the polysemy of cities as places of departure and arrival, home and abandonment, communication and internal desertion, where every citizen is also apolis, i.e. a non-citizen. In the city different materialities confront each other: the mortal suffering human body and the urban environment filled with solid rigid structures. The artist really does not want to let us forget about the person who is, or is in danger of becoming, a non-citizen. Inspired by the agonizing invocation of the chorus in the tragedy of Euripides' Medea - "O my country, O my own dear home! God grant I may never be an outcast from my city" - Kaltsidou expresses her own reflection on the collective misery of the refugees that in the second decade of the 21st century shattered - literally and metaphorically - the European seas,

κυριολεκτικά τα ευρωπαϊκά ύδατα, που έβαλε τα σώματα να αναμετρηθούν με έναν σωρό -βαρύ σαν μάρμαρο - δυσκολιών. Μην ξεχνάμε ότι η θνητότητα είναι μεν μία φυσική κατάσταση, αλλά, όταν επισημαίνεται από τις κοινωνικές συνθήκες, είναι και πολιτική.

Η προσφυγική κρίση δείχνει με ανάγλυφο τρόπο αυτό που ήταν πάντα οι πόλεις: χώροι ρευστοί όπου εκδηλώνονται οι κοινωνικοί κραδασμοί μεταβάλλοντας εν καιρώ τη στρωματογραφία της συλλογικής μνήμης, το περιεχόμενο της πολιτιστικής κληρονομιάς. Οι πόλεις, όσο κι αν συρριζούνται ολοένα και περισσότερο τόπους κατανάλωσης αγαθών και εμπειριών, δεν παύουν να συσσωρεύουν τα ίχνη πολύπλοκων, επικαλυπτόμενων και διασταυρούμενων διαδρομών, τα κατάλοιπα μόνιμων και εφήμερων εγκαταστάσεων. Πόλεις ηλικίας αιώνων καταστρέφονται και εγκαταλείπονται μέσα στη δίνη των πολέμων. Πόλεις με μεγάλη, επίσης, ιστορία γίνονται τόποι υποδοχής και επανεκκίνησης της ζωής ή, τις περισσότερες φορές, ματαιώνονται ως τέτοιοι. Από την άλλη, στη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα κάθε πολίτης μπορεί να καταστεί άπολις, στην περίπτωση που τεθεί εκτός κοινωνικών πλεγμάτων από επιλογή ή από τη στέρηση της επιλογής, σε κατάσταση εξαίρεσης. Αλλά και στο πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης δεν είναι, με κάποιον τρόπο, ο καθένας κάτοικος της πόλης και άπολις, πολίτης όχι μιας πατρίδας, αλλά πολλών, ένας κοσμοπολίτης που ταξιδεύει παντού μέσω του διαδικτύου και των νέων συστημάτων επικοινωνίας;

Η Καλτσίδου στην εγκατάστασή της δεν δείχνει σώματα, αλλά χέρια - τα αρχαιότερα εργαλεία στην ιστορία του κόσμου, τα εκφραστικότερα μέσα της ανθρώπινης κατάστασης. Τα χέρια μιλούν και εκφράζονται σαν άνθρωποι που διεκδικούν την επιστροφή της ανθρωπότητας. Τα χέρια στην εγκατάσταση της Καλτσίδου έχουν αποκοπεί από το σώμα, αντιπροσωπεύουν τον ακρωτηριασμένο κοινωνικά άνθρωπο. Τα χέρια είναι η μνήμη του ανθρώπου που είναι αδύναμος. Ωστόσο, η εικαστικός πιστεύει στην έσχατη πάλη του ακρωτηριασμένου ανθρώπου, σαν τα άκρα να έρχονται να διεκδικήσουν το όλον. Αν κάτι είναι που συνδέει το έργο αυτό της Καλτσίδου με τον χώρο ενός αρχαιολογικού μουσείου είναι τα χέρια υπενθυμίζοντάς μας ότι η πολιτιστική κληρονομιά είναι ό,τι έχει διασωθεί από την ανθρώπινη δημιουργία, η οποία ήταν - και είναι - αναμέτρηση των χεριών και του πνεύματος με την ύλη, τις ιδέες, τις ανάγκες, τις ψυχικές αντοχές, τις εξωτερικές δυσκολίες. Ο άνθρωπος αγωνίζεται συνεχώς να βρει μία θέση στον κόσμο παραμερίζοντας όγκους βεβαιώσεων αλλά και ανασφαλειών, πληροφορίας αλλά και άγνοιας, ευδαιμονίας αλλά και οδύνης.

Η φιλοξενία της εγκατάστασης Α-ΠΟΛ(Ε)Σ στην αίθουσα «Ιουλιό Βακοπούλου», που το δάπεδό της είναι σε χαμηλότερο επίπεδο από την κύρια είσοδο του μουσείου, μας πηγαίνει στα θεμέλια της σύγχρονης πόλης, στα βαθιά της στρώματα όπου οι αρχαιολόγοι σκάβουν για να φέρουν στο φως κατάλοιπα της παρελθούσας ανθρώπινης δραστηριότητας. Συχνά αυτά βρίσκονται θαμμένα κάτω από σωρούς γκρεμισμένων ή φερτών υλικών, τα λεγόμενα "στρώματα καταστροφής" που η αρχαιολογική σκαπάνη μεθοδικά απομακρύνει για να ερευνήσει βαθύτερα. Στο έργο της Καλτσίδου η πορεία αποκάλυψης είναι αντίστροφη: εκ των έσω διεκδικείται η ζωή -πώς αλλιώς;

placing the human bodies in confrontation with a heap of heavy -as the marble- difficulties. Let us not forget that mortality is a physical condition, but when it is aggravated by social conditions it is also a political one.

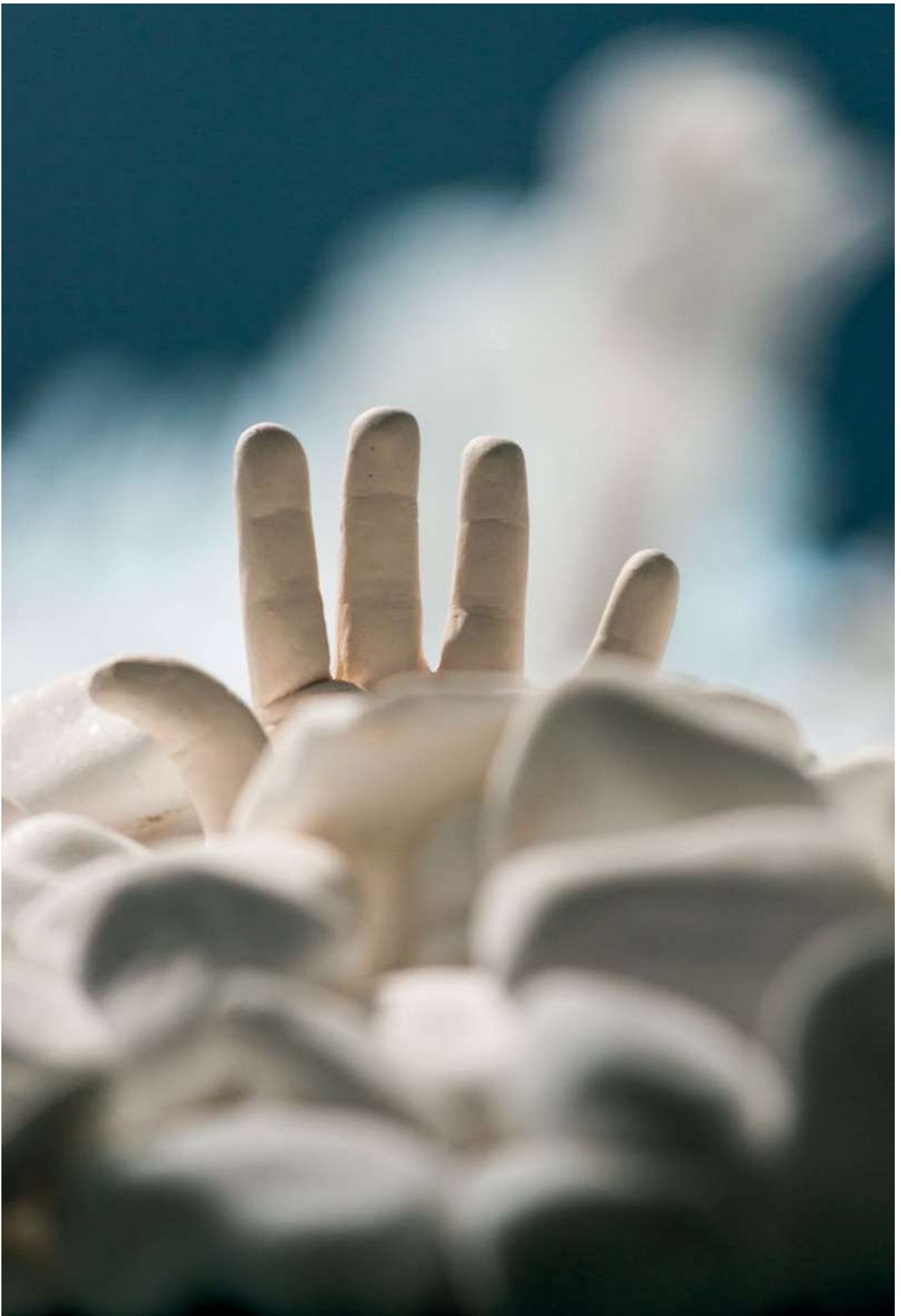
The refugee crisis has demonstrated in an eloquent way what the cities have always been: fluid spaces where the social vibrations manifest in the most intense way, altering the stratigraphy of collective memory, the content of cultural heritage. Cities, though currently even more being places to consume goods and experiences, never cease to accumulate the traces of complex, overlapping and crossing routes, the remains of permanent and ephemeral residences. Cities of centuries are destroyed and abandoned in the whirl of wars. Cities with great history also become places to host and re-start life, or, more often, they are claimed in vain as such. On the other hand, in everyday social reality, every citizen can be a non-citizen, in the case of being out of the social nexus by choice or by deprivation of choice, being in a state of exception. But in the context of globalization, couldn't we think that a citizen is, in any way, not just a citizen of a country but of many ones, a cosmopolitan who travels everywhere through the internet and new communication systems?

In her installation Anni Kaltsidou does not show bodies, but hands - the oldest tools in the history of the world, the most expressive means of human condition. Hands speak and express themselves as people who claim the return of humanity. The hands in Kaltsidou's installation have been cut off from the body, representing the socially mutilated person. They are the memory of the weak human being. However, the artist believes in the ultimate struggle of the mutilated person, as if the limbs come to claim the whole. If there is something that connects Kaltsidou's installation with the space of an archaeological museum is that the hands remind us that cultural heritage comprises the remains of human creation. The latter was - and is - a confrontation of hands and spirit with materials, ideas, needs, mental strength, external difficulties. People are in a constant fight to find a place in the world by putting aside masses of certainty but also insecurity, information but also ignorance, bliss but also suffering.

Hosting the installation Α-ΠΟΛ(Ε)Σ in the "Iouliou Vokotopoulou" exhibition hall, which lies at a lower level than the main entrance of the museum, takes us to the foundations of the contemporary city, in its deep layers, where archaeologists dig to bring to light remnants of past human activity. These are often buried underneath piles of shattered or sludgy materials, the so - called "destruction layers" that the archaeological hoe methodically removes to explore deeper. In Kaltsidou's artwork the course of revelation is inverse: from the inside the life is claimed - how else?

Στυλιάννα Γκαλινίκη
Αρχαιολόγος Α.Μ.Θ.
Επιμελήτρια της Έκθεσης

Styliana Galiniki
Archaeologist A.M.Th.
Exhibition Curator

ὦ πατρίς, ὦ δώματα, μὴ
δῆτ' ἄπολις γενοίμαν
τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν',
οἰκτροτάτων ἀχέων.
θανάτῳ θανάτῳ πάρος δαμείην
ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μό-
χθωνδ' οὐκ ἄλλος ὑπερθεν ἢ
γᾶς πατρίας στέρεσθαι.

Πατρίδα μου και κατοικία,
πρόσφυγας εγώ να μην βρεθώ
σούρνοντας δύσκολη ζωή,
με πίκρες και με βάσανα!
Ο θάνατος! Ο θάνατος
να με δαμάσει πρώτα αυτός,
κ' οι μέρες πού 'χω να σωθούν!
Από τους πόνους πιο πικρό
δεν έχει σα να στερηθώ
το χῶμα μου το πατρικό.

Ευριπίδης, Μήδεια

[645-651] (μετάφραση Π. Πρεβελάκης)

*O my country, O my own dear home!
God grant I may never be an outcast from my city,
leading that cruel helpless life,
whose every day is misery.
Ere that may I this life complete
and yield to death, ay, death;
for there is no misery that doth surpass
the loss of fatherland.*

Euripides, Medea

[645-651] (English translation by E. P. Coleridge)

Η Άννη Καλτσιδού γεννήθηκε, ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη.

Σπούδασε Οικονομικά στη Σχολή Νομικών και Οικονομικών Επιστημών και Εικαστικά στην Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Έχει παρουσιάσει ατομικές εκθέσεις σε γκαλερί και στην Ρωμαϊκή Αγορά της Θεσσαλονίκης στο πλαίσιο του Παράλληλου Προγράμματος της 5^{ης} Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα, Αυστρία, Γαλλία, Γερμανία, Σερβία.

Βίντεό της έχουν προβληθεί στο Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Δράμας, σε φεστιβάλ στη Μ. Βρετανία, την Ινδία, τις Η.Π.Α.

Έργα της ανήκουν σε Μουσεία, σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές.

Anni Kaltsidou was born, lives and works in Thessaloniki.

She studied Economics and Visual Arts at the Aristotle University of Thessaloniki.

She has shown her work in solo exhibitions at various galleries as well as at the Roman Forum of Thessaloniki during the Parallel Programme of the Thessaloniki 5th Biennale of Contemporary Art.

She has participated in group exhibitions in Greece, Austria, France, Germany and Serbia.

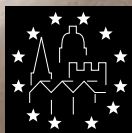
Her videos have been shown at the International Short Film Festival in Drama (Greece) and also at festivals in Great Britain, India and the USA.

Works of hers belong to museums and to private and public collections.

kaltsidu@gmail.com

www.kaltsidou.gr

European Heritage Days

Ευρωπαϊκές Ημέρες Πολιτιστικής Κληρονομιάς